اگر تمام زمین آکنده از مردانی مانند آن باشد، این مرد از همه ی آنان بهتر است.

از سهل بن سعد ساعدی رضی الله عنه روایت است که می گوید: مردی از کنار رسول الله صلی الله علیه وسلم گذشت. رسول الله صلی الله علیه وسلم به شخصی که در کنارِ ایشان نشسته بود فرمود: «مَا رَأْيُكَ فِي هَذَا؟»: «نظرت درباره ی این مرد چیست؟» پاسخ داد: مردی از اشراف مردم است؛ به الله سوگند، اگر خواستگاری کند، می پذیرند و اگر سفارشی نماید، سفارش او قبول می شود. رسول الله صلی الله علیه وسلم سکوت فرمود. سپس مرد دیگری عبور کرد. رسول الله صلی الله علیه وسلم دوباره پرسید: «مَا رَأْيُكَ فِي هَذَا؟»: «نظرت درباره ی این مرد چیست؟» گفت: مسلمانِ فقیری است که اگر خواستگاری کند، به او زن نمی دهند و اگر سفارش کند، سفارش او قبول نمی شود و اگر سخنی بگوید، به سخنش گوش نمی دهند. آنگاه رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «هَذَا خَيْرٌ منْ مِلءِ الأَرْضِ مِثْلَ هذَا»: «اگر تمام زمین آکنده از مردانی مانند مرد نخست باشد، این مرد از همه ی آنان بهتر است».

[صحیح است] [به روایت بخاری]

دو نفر از کنار رسول الله صلی الله علیه وسلم عبور می کنند که یکی از آنها از اشراف و بزرگان قوم است و در میان آنها صاحب رای و نظر بوده و از جایگاهی برخوردار است و اگر خواستگاری کند، پذیرفته می شود و چون سخنی بگوید شنیده می شود؛ اما مرد دوم بر عکس او می باشد؛ مسلمان ضعیفی است که جاه و مقامی ندارد، اگر خواستگاری کند پاسخی دریافت نمی کند و چون شفاعت کند، پذیرفته نمی شود و اگر سخنی بگوید کسی گوش نمی دهد؛ رسول الله صلی الله علیه وسلم می فرماید: «اگر تمام زمین آکنده از مردانی مانند مرد نخست باشد، این مرد از همه ی آنان بهتر است». یعنی نزد الله آن مسلمان ضعیف بهتر است از جمعیت مردانی که سراسر زمین را اشغال کنند و مانند مرد مذکور در حدیث باشند که در میان قوم خود از جاه و مقامی برخوردار است؛ چون الله متعال به جاه و مقام و بزرگی و نسب و مال و صورت و لباس و سواری و مسکن و مواردی از این قبیل نگاه نمی کند و اینها نزد او ملاک نیست، بلکه به قلب و عمل انسان می نگرد؛ چنانکه در حدیثی آمده است: «إِنَّ اللَّهَ لاَ يَنْظُرُ إِلَى صُوَرِكُمْ، وَ لاَ إِلَى أَمْوَالِكُمْ، وَلَكِنْ إنما يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَإِلَى أَعْمَالِكُمْ»: «الله متعال به چهره ها و اموال شما نگاه نمی کند؛ بلکه به دل ها و اعمال شما می نگرد». به روایت مسلم. بنابراین چون قلب انسان در برابر الله متعال نیک و صالح باشد و توجهش به سوی الله بوده و ذکر و ترس الله متعال در آن جای داشته باشد و عمل آن در جهت رضایت الله باشد، چنین کسی نزد الله متعال محترم بوده و صاحب جاه و مقام است و همان کسی است که اگر قسم یاد کند، الله متعال بدان تحقق می بخشد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3880